

when they have a nice savings account or a fund that supplies them with constant substance, but when a person has nothing in his pocket, and no savings at all, that is the test. Yes, it is quite difficult, but the reward for those who keep the *mitzvah* - and ideal - of *Shemita* is immeasurable.

מאת מוה"ר ברוך הירשפלד שליט"א
ראש כולל עטרת חיים ברוך קליבלנד הייטס

women to go out to war and it becomes common practice (5).

Danger to Life. In a situation where there is a real danger to life, it is permitted for a woman to wear weapons as necessary. **Our discussion is only relevant when there is no danger to life**, or if the danger is so remote that it would not be considered *“Pikuach Nefesh”* to justify desecrating *Shabbos*. Even when there is a danger to life, it is only permitted if no men are available to protect. In such a case, if the woman has any other option, she should not use weapons, such as when Yael killed Sisra and she used a tent peg rather than a sword so as not to transgress ”לא יהיה כלי גבר” (6), as is explained by commentators (6).

For Self-Defense. **R’ Moshe Feinstein zt”l**⁽⁷⁾ was asked about a female wearing a weapon for self-defense. He replied that even though warfare is a male activity, **self-defense is an activity that also pertains to females**, since they also require protection. A pistol which is used for this activity is not the same as large rifles and weapons that are commonly used in warfare. It is therefore, not in any way, deemed a male garment and is permitted.

Armed Security. To the understanding of this writer (as per the above *Igros Moshe*), security is a form of warfare against enemies, just as the job of an army is to guard their country. Thus, it is deemed a male activity, and wearing visible weapons as security guards to deter enemies would be prohibited for a female.

(1) נזיר נט. (2) יו"ד קפבה (3) חובא בתשובות (4) עיין קידושין ב (5) עיין שבט הלוי בסג (6) המפרש (רש"י) נזיר נט. (7) אגרות משה אר"ח ד"ע

and trust. When faced with nothing to eat and no means to earn a living, a Jew is forced to place his trust in *Hashem*, Who will provide for him all his needs. R’ Scheinberg concluded that you can’t fool yourself by saying that you have faith when you really don’t. Many people have faith only

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY
Keeping the Jewish Camp Holy (83)
"והיה מחניק קדוש"
Wearing Clothing of the Other Gender (cont.): לא ילבש
Word of Caution Regarding Hair. With regard to plucking or dyeing white hair when there is embarrassment, we discussed a number of lenient opinions, and those who claim that there is such a *minhag*. However, it is important to reiterate that a knowledgeable *Rav* is needed to determine if there is a true, bona-fide embarrassment, because otherwise, every person will decide on his own, and he might say that this white hair at the age of 43 is embarrassing, when my 44-year old brother has no white hairs. Thus, a *Rav* is needed for a *psak*.

Women Wearing Weapons. The *Gemara* ⁽¹⁾ tells us that it is forbidden for a woman to wear weapons and go to war because of the prohibition ”לא יהיה כלי גבר על אשה” The Shulchan Aruch⁽²⁾ mentions this *issur* without the words *“and go out to war”* which would indicate that if a female wears weapons for other purposes, such as guarding her home from theft, it is prohibited. The **Rambam** ⁽³⁾ comments about a *minhag* for a *kallah* to take a sword in her hand and dance with it at her wedding to add *simcha*. He says that such a *minhag* trangresses ”לא יהיה כלי גבר” . Since the act of going to war is, according to the *Torah* ⁽⁴⁾ an activity reserved for men, any such type of activity, including wearing weapons that are for battle, are forbidden, even if a society allows

הוא היה אומר ...

R’ Menachem Mendel Schneerson zt”l (Lubavitcher Rebbe) would say:

“*Har Sinai* exemplifies two unique attributes. On the one hand, it was the lowest of all mountains, a symbol of humility. On the other hand, it is a mountain, showing pride and honor. It is thus a blend of these two opposites. Yet, it is called the ‘Mountain of *Hashem*,’ the place where *Hashem* chose to make known His presence and transmit His teachings. The title of *Parshas Behar* and the fact that it is not called ‘*Behar Sinai*’ emphasizes the pride and not the humility. Once we understand that we must undertake the mission with which *Hashem* has entrusted us, there is no need to be reminded to be humble in the face of service to *Hashem*. This is the intent of the name Behar, ‘*on the mountain*’ - the servant of *Hashem* stands proud, invested with strength of purpose.”

Chacham Rabbeinu Avraham Sabba zt”l (Tzror Hamor) would say:

Why is it important for the people to ask, *‘What will we eat?’* The answer is that it is important for the wealthy people who own much land and never know from wanting, to once in a while put themselves in the position of the poor people. During *Shemita*, when the fields must remain fallow, even the rich people begin to ask, ‘What will we eat?’ This way, they can better empathize with the needy, and be more receptive to helping them.”

A Wise Man would say:

“Learn from others whom have walked the path before you but be smart enough to know when to cut your own trail.” Printed By: Mailway Services, Serving Mosdos and Businesses Worldwide Since 1980 (1-888-Mailway)	נתקדש לעילוי נשמת הרב חיים צבי ב"ר מאיר יהודה קליין ז"ל נלב"ע ב"ג אייר * תנצב"ה	נתגבר לעי"נ האשה החשובה רבקה בריין בת ההבר אליעזר ע"ה, נפ' י"ז אייר תשע"ג Who always said, “What a wonderful world!”
--	--	--

לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי ז"ל ורעייתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה

טאני ס' דע ווארע זאך	NOW AVAILABLE ONLINE AT WWW.TORAHAVLIN.ORG TO VIEW ARCHIVES, STORIES, ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS EMAIL WEEKLY
תורה תבלין	
<i>A Torah Avlin Publication</i>	
<i>34 Mariner Way Monsey NY 10952</i>	

ל"ה בעומר
פרק ד'
דאבות

שבת קודש פרשת בהר - כ' אייר תשע"ו Shabbos Parshas Behar - May 28, 2016 טיב התבלין מאוצרותיו של המגיד

מאת הרב שלום פערל שליט"א מגיד משרים בק"ק בית שמש

בשנת הויבל הזאת תשבו איש אל אחותו. וכי תמכרו ממכר לעמיתך (בה-גיד) - סמיכות 'בשנת הויבל ... וכי תמכרו ממכר לעמיתך'

איתא בגמרא (קידושין כ, ערכין לא) 'תניא, רבי יוסי רבי חנינא אומר, בא וראה כמה קשה אבקה של שביעית (-איסור הקל שבת, העושה סחורה בפירותיה, דהוה ליה רק לאו הבא מכלל עשה-לאכלה, ולא לסחורה' [רש"י קידושין שם] - הסוחר בפירות שביעית, ולחכי קרי ליה אבק, שאין זו עיקר מצוותה של איסור שביעית [רש"י ערכין שם, ו]בסוכה מי: ד"ה כמה קשה וכו'), הוסיף, "מיד דלא הוי עיקר האיסור תלוי בו קרי אבק, וכן אבק ריבית, וכן אבק לשון הרע, שאינו לשון הרע גמור, אלא צד לשון הרע, כמו אבק העולה מדבר הנגתש במכתשת. אדם נושא וגותן בפירות שביעית - לסחורה, דהיינו אבק שביעית, דעיקר איסור שביעית לא תורע - לא תזמר, והוה איסור קל שבה', ובתוס' קידושין שם הוסיפו, "פירוש, איסור קל שבה, דעיקר איסור שביעית אינו אלא בעבודת דרקע, כגון דרישה וזריעה, אבל משא ומתן אינו אלא עשה בעלמא - לאכלה ולא לסחורה"II]], אדם נושא וגותן בפירות שביעית, לסוף מוכר את מטלטליו, שנאמר 'בשנת הויבל הזאת תשובו איש אל אחותו', וסמך ליה זכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך - דבר הנקנה מיד ליד' (היינו, 'בשנת הויבל הזאת וכי תמכרו' - אם תמכרו מה שאסרתי לכם בו, 'ממכר וגו' - סופר למכור ממכריך וכל כלי ביתך [רש"י]. לא דרגיש, לסוף מוכר את שדותיו, שנאמר 'כי ימוך אויך ומכר מאחותו', לא באת לידו עד שמוכר את ביתו, שנאמר 'כי ימכור בית מושב עיד חומה' (וכתב רש", 'לא דרגיש - לא שם לבו לפורענות הבא עליו, לחזור בו מעבידה שבידו. גבי [אם] 'לא דרגיש' גרסינן לסוף שמוכר את שדותיו, ואילו גבי 'לא באת לידו', ככולו גרסינן בתוספתא 'עד שמוכר וכו', דהכי משמע, דפשיטא לן שלא תבוא לידו דרחוק תשובה עד שיבוא לכל אלו' [כיון דאידיד בגוונא דשנה בחטא ונעשה לו כהיתו, וכמבואר בהמשך דברי הגמרא שם]). ובתוס' (ערכין שם ד"ה כמה קשה וכו') הקשו, "ואם תאמר, ומנלן דעל ידי סחורה בלבד, קלקולים איש שנמפרש כאן באין עליו, ולמא על ידי דרישה וזריעה דווקא הם באים". וישבו, "אולי שומו, דהיינו מידה כנגד מידה, שעל ידי שמכר פירות שביעית, הוא מוכר את אשר לו".

אולם בדברי רש"י קידושין שם, מתבאר יישוב אחר, שודי פדש את מה דאיתא בגמרא שם - "אדם נושא וגותן בפירות שביעית, לסוף מוכר את מטלטליו, שנאמר 'בשנת הויבל הזאת תשובו איש אל אחותו', וסמך ליה זכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך - דבר הנקנה מיד ליד', דהיינו, דדרשינן לקרא הכי, "בשנת הויבל הזאת וכי תמכרו-אם תמכרו מה שאסרתי לכם בו, 'ממכר וגו'-סופר למכור ממכריך וכל כלי ביתך", ונמצא, שמבואר בקרא דאידיד במכירת פדות שביעית, וכן כתב בספר '**המקנה'** שם ד"ה ברש"י ד"ה בשנת הויבל הזאת, "כתב רש"י 'בשנת הויבל הזאת-וכי תמכרו, אם תמכרו ויתקנו מה שאסרתי לכם בו, סופר למכור ממכריך וכל כלי ביתך'. ונראה, דכוונתו בוי ליישב את מה שדקדקו הדוס', דמדוע לא אוקי לקרא בעבודת דרקע, כגון בדרשה וזריעה'.

מאת הגה"צ רבי גלגאל הכהן רבעוביץ שליט"א ר"י שער השמים ירושלים עה"ק

וכי ימוך אחיך וממטה ידו עמך והחזקת בו גר ותושב וחי עמך (כה-לה) - הדרכים לחזק ולקרב את ישראל לעבודתם

פ'רש"י והחזקת בו - אל תניחורו שירד ויפול ויהיה קשה להקימו, אלא חזקוהו משעת מוטת היר. למא זה דומה, למשאוי שעל החמור, עוררוהו על החמור אחד תופס בו ומעמידו, נפל לארץ, חמשה אין מעמידין אותו. ע"פ משמעותו מדבר הכתוב על עניני גשמייות והכתוב מורה על האדם להחזיק ביד אחיו הישראלי ולתמוך בו בעת דוחקו, אך ע"פ פירושו של רש"י, כי המכוון בזה המקרא הוא ג"כ על ענינים רוחניים והיינו שבאם רואה האדם שאחיו הישראלי זקוק לחזיוק בעניני תורה ומצוות ואפילו בענינים שהם בגדר חסידות בלבד, מוטל עליו לחזוק בדברים, ולא יתנך עד שהלה יפול מרדיו אל דחי וכבר יהיה קשה להקימו ולהחזירו לאותה מדרגה שהיה מנת חלקו בעבר, ואם יעשה זאת ויקדים דבריו קודם הידידה יהיה הרווח פי כמה כי מלבד התועלת ממניעת הידידה מכוח דברי יש בכוח אלו הדברים לחזק הרבה יותר מאילו כבר נמצאים במצב של ידידה התומית, כי אז אחר שכבר נפל רואה שאין הוא די אמין וחזק, ועלול הוא להתפתות לעצת יצרו לא יאבה במדרה לנתק את כבלי היצר מעליו ולחזור לצור מחצבתו, כי חושש הוא שמא שוב יחזור לסורו ח"ו, ואם כן מעדיף הוא לילך בשרידות לבו אחר עצת יצרו מבלי לשמוע לאלו המבקשים להצילו מדרת שחת. אך לא כן בעוד של אחרתק כל כך ועדיין עומד הוא בקשרי מלחמה או עדיין לא ראה את חלישות כוחו וגו' נממת יצרו, ואז יהיו הדברים לפניו כטללי תחיה, ואדברה מכוח זה יתחזק לעמוד בקשרי מלחמה עם יצרו, ויראה שאכן ביכולתו להתגבר עליו ולנצחו.

אמנם ראה בספר **בית אהרן** שפירש גם כן זה המאמר על ענינים רוחניים, אך בעוד שאנו פירשנו על פי דברי רש"י הנ"ל בזה שעדיין עומד הוא בקשרי מלחמה וזקוק הוא לחזיוק בכדי שלא יפול ברשתו, מפרש הוא את הוראת הכתוב במי שכבר הקדיח תבשילו, וכבר עומד הוא אחר ידידתו מחמת פיתויי היצר, ובדבריו מובא עצה נכונה האיך להמציא רפואה גם לזה הנופל. והא לך לשונו: 'כי ימוך אחיך' - כי יהיה אחיך בידידה, ותרצה להעלותו, ו'מטה ידו עמך' - ר"ל שתראה שתראה שוה עמו, וזה נקרא ידידת המוחין, וכפ"ש בשם **הצדיק הק' ר' שלמה קרלינר זל**, כשרוצים להעלות אדם מדרש וטיט, או צריך לידר בעצמו לתוך הרפש, עד מדרגתו של חבירו. ובהו 'והחזקת בו', תחזק אותו, הדיד' (תהלים מא, ב) 'משכיל אל דל', שמכניס השכל בתוך הדל, עכ"ל.

הנה, ענין זה של ידידת המוחין וידידה לתוך הרפש עד מדרגת היורד הינו לכאורה עבודה של צדיקי אמת שהיו יודעים האיך לקשר נפשם בשפש החוטאת ולהעלותה מעמק שאול, אך בדבריו אלו נרמז גם דרך לפשוטי עם האיך למצוא מסילות לנפש החוטאת, והוא ע"י בוח' ידידת המוחין בהבנה אחרת, דהיינו להתבונן במצבו הידוד של החוטא, ולמצוא נקודה טובה גם בו, ואז אחר שמצאת נקודה כזו, עליו למצוא דרך האיך להחריד בלבו שהגך מעדיכו מחמת אותה נקודה טובה שמצאת בו, ומאחר שזה הנופל רואה לנגד עיניו שעוד יש בו נקודה טובה והגך מעדיך אותו על כך, ממלא יפתח את סטור את לבו בכדי לשמוע לעצת המעדיכו, ואז יוקל לפניך לפתותו לשפר מעשיו, ולהעלותו מדרגה אחר מדרגה על דרך הישרה.

מעשה אבות סימן לבנים

וכי ימוד אחד ומטה ידו עִמָּךְ והחזקת בו גר ותושב ודו עִמָּךְ וגו' (כה-לה)

Charity organizations and interest-free loan funds have been established in almost every Jewish community. With complete integrity, those in charge of *tzedakah* funds manage large sums of money for lending to anyone in need of cash to support his business and get back on his feet. Indeed, this is the essence of the *mitzvah*, as Rashi explains in this week's *parsha*: “*You shall support him. Do not allow him to fall down and collapse altogether, in which case it would be difficult to pick him up again. Rather, ‘support him’ while his hand is still faltering ... like the load on a donkey. While still on the donkey, one person can grasp it and hold it in place. Once it falls to the ground, however, five people cannot pick it up.*”

Of course, money is important. But, adds the **Sefas Emes zt”l**, aside from the financial aspect, when a person knows that there is someone out there willing to help him and allow him to thrive and succeed in the big scary world of commerce, there is no greater manner of “הרחיקת בו” - supporting and strengthening a fellow human being to become the best that he can be.

A true story occurred in 1892 at Stanford University, in southern California. It is a story within a story, and it displays the goodness of the human psyche, and how that goodness can accomplish so much for so many people.

An 18-year-old American university student was struggling to pay his fees. He was an extremely bright fellow and looked forward to a great future. However, he was an orphan, and was severely strapped for cash. Not knowing where to turn, he came up with a bright idea. He and a friend decided to host a musical concert on the Stanford campus to raise money for their education. They reached out to the great Polish pianist, Ignacy J. Paderewski. His manager demanded a guaranteed fee of \$2000 for the piano recital. A deal was struck and the boys began to work to make the concert a success.

The big day arrived. But unfortunately, they had not managed to sell enough tickets. The total collection was only \$1600. Disappointed, they went to Paderewski and explained their plight. They gave him the entire \$1600, plus a check for the balance of \$400. They didn’t have the money yet, but they promised to honor the check as soon as they were able to.

“No,” said Paderewski. “This is not acceptable.” He tore up the check, returned the \$1600 and told the two boys: “Here’s your money. Please deduct whatever expenses you have incurred. Keep the money you need for your fees. And just give me whatever is left.” The boys were shocked - and thrilled - and they thanked Paderewski profusely.

It was a small act of kindness. But it clearly marked Ignacy Paderewski as a man with a great big heart. He had no reason to do what he did. He did not ask for nor expect anything in return. He did it because he felt it was the right thing to do.

History will show that Ignacy Paderewski went on to become the Prime Minister of Poland. He was a great and beloved leader, and worked diligently to have an independent Poland accepted among the League of Nations. When World War I officially ended on November 11, 1918, it signaled the end of a harsh, dramatic and battle-fatigued war. But hostilities are only officially ended on a specific date; the effects of hostilities carry on well into the future. By 1919, millions of children in Poland were starving. There was no food to provide for a suffering nation. The newly formed government of Poland had no resources with which it could buy food. Desperate to help his people, the Prime Minister of Poland, Ignacy Jan Paderewski, turned to the United States Food and Relief Administration for help.

The head of the administration was a man named Herbert Hoover - who later went on to become the U.S. President. Hoover immediately agreed to help and quickly shipped many tons of food and grain to feed the starving Polish people.

A calamity was averted. Paderewski was relieved. He traveled across the ocean to meet Hoover and personally thank him for his kindness. When Paderewski began to thank Hoover for his noble gesture, Hoover quickly interjected and said, “You shouldn’t be thanking me, Mr. Prime Minister. You may not remember this, but almost a quarter-century ago, you helped two young students pay their way through college. Due to your generosity, they succeeded. I was one of them!”

The world is a wonderful place. What goes around comes around!

משל למח הדבר דומה

כי תבא אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת לה' וגו' (כה-ב)

משל: Anyone who saw him knew that there was an aura of supreme peace and tranquility surrounding **R’ Chaim Pinchos Scheinberg zt”l**, the *Rosh Yeshivah* of *Torah Ohr*. His faith and absolute trust in *Hashem* were so complete that they actually transcended his personal space to effect a change in anyone who approached him.

Someone once came to his home and asked R’ Scheinberg how a person can tell if he has enough faith in *Hashem*. The *Rosh Yeshivah* thought for a moment and then shared a story with him. “A man once complained to **R’ Yisroel Salanter zt”l** that he went out and bought a

lottery ticket, and he had complete faith that he would win, but he didn’t. How can such a thing be? Why didn’t he win?”

R’ Yisroel answered him, “My friend, if you would have bought a ticket for a \$1,000 prize, and I would have come to you the day before the lottery and offered you \$999 for your ticket, would you have sold it to me?”

The man replied that it was a sound investment and he would. “If that’s the case,” replied R’ Yisroel, “then you clearly did not have real faith. If you had real faith, you wouldn’t have sold your ticket for one cent less than \$1,000.”

נמשל: The *mitzvah* of *Shemita* is one that tests a Jew’s faith

וכי ימוד אחד ומטה ידו עִמָּךְ ומטה ידו עִמָּךְ וגו' (כה-לה)

It is worth noting: why does the *posuk* use the term “וְהִחֲזַקְתָּ בּוֹ” rather than the more grammatically correct “וְהִחֲזַקְתָּ אוֹתוֹ” - “*Strengthen him*”? A similar question is posed by the **Chofetz Chaim zt”l** on the words “עץ חיים היא למחזיקים בָּהּ” - “*A tree of life to those who support in it.*” Shouldn’t it read: “למחזיקים אוֹתָהּ” - to those who support the *Torah*? He answers that these words teach us that people do not support the *Torah* - *Torah* supports her people! We find a similar concept in the *Medrash*: “וְיָתֵר מִמָּה שֶׁבַעַל הַבֵּית עוֹשֶׂה עִם הָעֵץ, הָעֵץ עוֹשֶׂה עִם בֵּעַל הַבֵּית”. When you give *tzedaka*, you are not the giver - you become the taker!

The *Gemara* (ב”ב ט) quotes Rav Yitzchok who says that when one gives a *pruta* (coin) to a poor person, he receives six *berachos*. However, one who comforts the poor man with kind words is blessed with eleven *berachos*. **Tosfos** notes that he not only receives the eleven *berachos*, he also gets the original six for giving the *pruta*, totaling seventeen *berachos*. Why does the one who comforts get more than the one who gives? After all, the poor man just wants the money, no? I believe that the lesson here is that a person must realize how he should view his own wealth. Is it really his? The answer is no! It is not his. It is merely a “פקדון” (deposit) from *Hakadosh Boruch Hu*, given to us to share with those in need. Every penny that we earn, inherit, or receive is from *Hashem* and we do not own the money that He gives us. The only thing we do own in this world is a very precious commodity called TIME which we can use for anything we wish. If someone is willing to give up his precious time, an item which is truly irreplaceable, then he has accomplished the highest level of *tzedaka*. Therefore, the one who spends time speaking kindly to the poor and giving him dignity, deserves many more *berachos* than if he would have given the man a small coin. “הַדָּבָר הַזֶּה יִבְרַכְךָ ה'” - by giving צְדָקָה with a smile and a warm heart, *Hashem* will bless you - “הזֶה” - the *gematria* of 17 *berachos*.

DRUSH V'CHIDDUSH

וקראתם דודר בארץ לכל ישביה יובל הוא תדהא לכם (כה-י)

“*Proclaim freedom throughout the land for all its inhabitants.*” *Yovel* - the Jubilee Year, is observed in the Land of Israel when “*all its inhabitants*” are on it. The *posuk* does not say, “*Proclaim freedom for the slaves*” - the people that actually require freedom, but rather, “*for all its inhabitants*” - even those people who were already free! Why do we proclaim freedom for the masters as well?

R’ Zalman Sorotzkin zt”l (Oznaim L’Torah) answer in a light vein, by quoting the unique words of *Chazal* (קידושין כ): “*Whoever acquires a Jewish slave, is as if he is acquiring a master over himself.*” Why would a slave owner acquire a master? The reason is because a slave owner must take care of his slave more than even himself. For example, if the master owns only one pillow, he cannot

sleep on it himself, for the *Torah* says: “*כי טוב לו עמך*.” (*Devarim 15:16*) In other words, the benefits of the slave must be equal “*with you*” - with the lifestyle of the owner. Just as the owner sleeps with a pillow, so must the slave be provided with a pillow. It is not possible for both master and slave to sleep without a pillow, for that would be like the customs of Sodom and Amorra - refusing to benefit another, even though it would cost nothing to do so (זה נהנה וזה לא חסר). Thus, the master has no alternative but to give his sole pillow to his Jewish slave (see **Tosfos** who cites the *Talmud Yerushalmi*)

As a result, when the Jewish slaves return to their own homes at the beginning of the *Yovel* Year, it is a proclamation of freedom “*for all its inhabitants*” - for the actual slaves, and for the “enslaved” masters, who can henceforth breathe a sigh of relief.

EDITORIAL AND INSIGHTS ON THE MIDDAH OF ... דיבור

דרגת יתירה

FROM THE WELLSPRINGS OF R’ GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

ולא תנו איש את עמיתו (כג-גז)

Why would someone harm their friend - “עמיתו”? Don’t you like your friends? Shouldn’t it say do not harm your enemy - “שונאיו”? Well, the answer is a deeper look into the human psyche. A human being is his *kavod*. If a person loses his sense of pride or self-respect, he feels dead. Life is not worth living. As long as a person feels good about himself, he can function normally. He can be happy, kind and productive. If not, then he may act in inappropriate ways. The most common is to harm other people with words - even those he loves! When one feels low about himself, it is extremely difficult to raise his spirit and change his attitude. He puts others down with ease, which, in his mind, lifts himself up! All of us, at some point in time, succumb to this terrible sin. **R’ Avraham Pam zt”l** writes that אונאת דברים can be a joke, a sarcastic comment, a “shtuch” that hurts a friend’s feelings. Often, a hurtful word (even a joke) can replay itself over in someone’s mind for days, months, and sometimes even years, leaving them with a bad feeling in their heart constantly. He explains that almost all *shalom bayis* issues come from אונאת דברים. If husbands and wives would just work on this one thing, they would have a wonderful marriage!

Words are way more powerful then we realize. When one is carrying a sharp sword in his hand, he is especially careful not to hurt anyone. Well, guess what? Our mouths are constantly in our possession, and if we would simply be aware of its tremendous power for good and bad, and just THINK before we say something, we would probably be much happier people.

During this period of *Sefiras Haomer*, we can truly transform ourselves from animals into holy people. The word “עומר” can also be read with an *aleph* - “אומר” - which means to talk! TO SPEAK! *Sefiras Haomer* literally means “COUNT YOUR WORDS!” If they cause even slight harm, they are forbidden! But if they are words of wisdom and kindness which bring happiness to others, then they have been used for the purpose they were created - and this truly lifts a person up to greatness.

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Eretz Yisroel with zero overhead